

Az elmúlt karácsonyok szerelme

„Megismersz?” – kérdezte.

„Persze” – hazudtam.

A kilépő whisky-szódámat ittam a bárpultnál, amikor odasétált hozzám. Hajnal volt már a klubban. Oszlott az éjszaka a fejemben, szívemben a kokain.

Leült mellém a székre, és az arcomba bámult. Roppant kellemetlen volt.

Odaintettem a pincért, hogy időt nyerjek.

Reméltem, hogy rájövök, hogy ki ez a negyvenes, Kleopátra-frizurás nő, és miért gyűlöl, amíg kitalálja, mit szeretne inni.

„Vodka-narancsot” – mondta a pincérnek gondolkodás nélkül, mintha tudta volna, mire készülök. Nem vette le rólam a szemét. Hosszú másodpercek teltek el kínos csendben.

„Ezer éve” – mondtam, amikor nem bírtam tovább a hallgatást.

Megpróbáltam belefojtani az indulatait a nosztalgiába. Ha le is feküdtem vele, az nyilvánvalóan nem az elmúlt tíz évben történt. Ha elég régen volt, kedélyesen elcseveghetünk arról, mekkora fasz voltam. Lett némi rutinom ilyen beszélgetésekben az elmúlt évek alatt.

A nő nem reagált. A pincér kihozta az italát. Felemeltem a poharamat, hogy koccintsak vele.

„Boldog karácsonyt.”

A karácsony a megbocsátás ünnepe, gondoltam. A keresztények ilyenkor mindenkinek megbocsátanak. Vagy az a húsvét? Mindegy, kimondtam. Bárgyún mosolyogtam hozzá.

A nő koccintott velem, nagyot kortyolt a vodka-narancsból. Vártam, hogy oldódjon közöttünk a feszültség, hogy viszonozza a köszöntésemet.

„Miért írtad, hogy meghaltam?”

Az arcomról lehervadt a mosoly.

A fasznak írtam bármikor bármit, mindig csak a bajom van belőle, gondoltam. Festeni kellett volna. Egy festőt nem kérnek számon a modelljei hajnalban, egy vidéki táncosklubban, két nappal karácsony előtt. Csodálatos festő lehettem volna.

Az agyam lázasan dolgozott, hogy megtalálja a nő arcát valamelyik történetemben. Nem volt könnyű dolga.

A művészetem olyan, mint a kedvencek temetője. Akit megbasztam, azt meg is öltem a történeteimben. Ez van, amikor az ember a sértettségét használja üzemanyagnak az íráshoz.

Újabb másodpercek teltek el, de nem sikerült rájönnöm, ki ez a nő, és mikor gyilkoltam meg.

„Sajnálom” – sóhajtottam.

„Halottnak tűnök neked?”

„Nem.”

„Ez azért van, mert kurvára nem vagyok halott.”

„Ne haragudj. Nem akartalak megbántani.”

Dehogynem, gondoltam. Az elégtételről szól az irodalom. A dolgok kijavításáról. Vártam, hogy a fejemre borítsa az italát.

„Nem haragszom. Csak szólni akartam, hogy nem haltam meg.”

„Oké.”

A nő egy hajtásra kiitta, majd gúnyosan elmosolyodott.

„Fogalmad sincs, hogy ki vagyok, igaz?”

Úgy éreztem, mindjárt megnyílik alattam a föld. Dobhatsz egy nőt, ghostingolhatod, de olyan nincs, hogy nem ismered meg, ha lefeküdtél vele. Ennél nincs megalázóbb.

„Sajnálom, tényleg” – feleltem kényszeredetten.

„Egy fasz vagyok. Ezzel élek együtt. Úgy bántok meg embereket, hogy észre sem veszem. Ne haragudj, de fogalmam sincs, hogy ki vagy.”

Lehajtottam a fejem, és vártam a robbanást. A nő rendelt még egy kört a pincértől.

„Ezt a régi szép időkre” – mondta, miután megkaptuk az italokat. Koccintotunk. Mosolygott. Szórakoztatta, hogy fogalmam sincs, hogy kicsoda. Roppant szexinek találtam.

„Tudod, nem gondoltam, hogy meg fogod írni.”

„Hogy meghaltál?”

„Nem, te barom. Azt, hogy szerelmes voltál belém.”

Az idegességem azonnal elmúlt.

„Én mindenkibe szerelmes vagyok. Másról sem szól a kurva életem, mint a szerelem következményeiről” – mondtam. Nehogy már különlegesnek gondolja magát.

A nő dacosan felkapta az orrát. A spotlámpa felettünk glóriát rajzolt a feje köré. Jó csaj volt.

„Azt írtad, én voltam életed első szerelme.”

A bomba felrobbant, a lökéshullámtól csengeneni kezdett a fülem. Tudtam, hogy ki ez a nő. Lelkemben kettényílt üzekedéseim történetének szomorú tengere. A fekete hullámfalak között egy tizenkét éves kislányt láttam, zöld szemekkel, vakító tisztaságban. A sötét folyam nem szennyezte be.

„Kriszti?” – kérdeztem, mint aki szellemet lát.

„Igen” – mondta. Már láttam a kislányt a festett fekete haj, a vörös rúzs és a ráncok mögött. Ragyogott a lámpafényben, mint a gyerekkori szerelem.

„Petőfi Sándor Általános Iskola. Harminckét évvel ezelőtt” – mondtam, inkább magamnak, mint neki.

„Emlékszel?”

„Igen.”

„Miért pont én?”

„Nem tudom.”

Nem hazudtam. Fogalmam sincs, miért pont Krisztibe bolondultam bele. Azt azonban tudom, hogy az évnyitó utáni osztályfőnöki órán történt.

Az osztályfőnökünk, egy lófejű nő, arról tartott beszédet, hogy milyen kötelességekkel jár, ha kisdobosok leszünk. Hatan voltunk fiúk az osztályban. A hátsó padsorban ültünk.

A szocializmus egyikünket sem érdekelt. Mégis ki akar kisdobos lenni, amikor birodalmi rohamosztagos vagy lázadó jedi is lehet? Fontosabb kérdés volt, hogy kinél hány napot lehet az a *Csillagok háborúja*-képregény, amit Ausztriából hozott Tibi édesapja.

Olyan hangosak voltunk, hogy a tanárnő megállt a beszédében. Szikrázó szemmel közölte velünk, hogy nem tűri a rendbontást, ennek jegyében pedig szétülteti a társaságot. Hiába maradtunk csendben, mindannyiunkat egy-egy lány mellé ültetett, jó messzire a többiektől. Én Kriszti mellé kerültem. Abban a pillanatban tudtam, hogy bajban vagyok, amikor megláttam. Először csodálkoztam rá, hogy egy lány szép. Szomorú, fájdalmas érzés volt, semmi köze a szexualitáshoz. Úgy éreztem, hogy a nap ragyog mellettem, és nem tudok többé a fénye nélkül élni.

„Ritka béna voltál” – rángatott ki Kriszti a fejemből.

„Igen.”

Arról, hogy elmondjam neki az érzéseimet, szó sem lehetett. A fiúk közül mindenki úgy gondolta, hogy a szerelem ostobaság. Rettegtem, hogy kigúnyolnak vagy kiközösítenek, ha elmondom nekik, mi történt. A tanítás alatt lopva figyeltem Krisztit, délután pedig, miután kiderítettem, hol lakik, többször bicikliztem a házuk felé, hátha láthatom. Fogalmam sem volt persze, hogy mit mondhatnék neki. Biztosra vettem, hogy lányként semmi sem érdekli abból, ami engem érdekel. Azt reméltem, ha eleget leszek a szeme előtt, vele is az fog történni, mint velem. Úgy cikázott bennem a boldogság és a kétségbeesés, mint a váltóáram.

„Tényleg miattam jártál néptáncre fél évig?” – kérdezte Kriszti.

„Egy évig.”

„Dehát én csak fél évet néptáncoltam.”

„Azért maradtam, hátha visszajössz.”

„Te nagyon hülye vagy.”

„Fogalmad sincs, mennyire.”

Néhány hét után a barátaimat is elárultam, hogy Kriszttel lehessenek. A napköziben történt, a tanítás után. A tanárok nem igazán foglalkoztak velünk. Bőven volt dolgunk a *Csillagok háborújával*, esze ágában sem volt senkinek csoportos foglalkozásra járni. Oroszul lehetett tanulni a napköziben és néptáncolni, de egyik sem volt kötelező. Akik egyikre sem jelentkeztek, azok azt csináltak, amit csak akartak.

Mivel a fiúkkal mind az amerikaiak oldalán álltunk, az orosz szóba sem jöhetett. A néptánc pedig – nos, elképzelni sem tudtunk alantasabb és megalázóbb dolgot a néptáncnál. Mindannyiunk fejében úgy élt a pokol, hogy hülye ruhákban kell táncolni hülye zenékre. Nem voltam valami jó véleménnyel a néptáncról, egészen addig, amíg Kriszti nem jelentkezett. Az egy dolog, hogy a többiek megdöbbenésére én is azonnal jelentkeztem, de Tibit és Lacit is meggyőztem, hogy jöjjenek velem. Szerettek engem, vállalták a kínzást.

Már az első alkalommal hülye ruhákba kellett öltözni és csujogatni. Pokoli volt.

Azt reméltem, hogy az áldozatom majd rádöbbsenti Krisztit, én vagyok a fiú, akit neki szánt a sors. A barátaim a második néptáncóra után feladták. Sajnálkozva csóválták a fejüket, és azt mondták: „jól tudsz rajzolni, pontosan lősz a nyíllal, C-64-esed is van, szóval jó gyerek vagy, de ami sok, az sok”. Nem tudtam hibáztatni őket. Én maradtam, és némán szenvedtem a szerelemért.

„Tudtad, hogy odavagyok érted?” – kérdeztem.

„Mindenki tudta.”

„Hogyhogy?”

„Kicsit túlzásba vitted.”

Egyszer egészen biztosan lebuktattam magam. Ezt láttam a múlt ködébe bámulva.

Tavasza volt már, amikor Kriszti nem jött az iskolába. Napok teltek el nélküle, én pedig mindegyikbe behaltam. A sóvárgás végül őrült tervet dolgozott ki bennem. Azt találtam ki, hogy mint egy rendes iskolatárs, elviszem neki a leckét.

Nevetséges elképzelés volt. Már harminc évvel azelőtt is ciki volt elvinni valakinek a leckét. Ha mégis történt ilyesmi, fiú soha nem vitt lánynak semmit, arra ott volt a többi lány.

Az ájulás kerülgetett, amikor becsöngettem Krisztiék ajtaján. Az anyukája nyitott ajtót. Amikor meghallotta, mi járatban vagyok, elnevette magát. Kriszti apukáját is kihívta, hogy vessen rám egy pillantást. Egyedül Krisztivel nem találkoztam aznap a családból. A szüleinek kellett lediktálnom a feladatokat. Mire hazaértem, már tudtam, hogy az életben vannak messze rosszabb dolgok a néptáncnál.

„Akkor miért nem mondtál semmit?” – kérdeztem. Őszintén meglepődtem, hogy a hangom remegett a felháborodástól. Az egy dolog, hogy akkor nem szökött el velem, de azért mondhatta volna, hogy köszönöm.

„Kislány voltam, nem érdekelték a fiúk. Nem is tudtam ezzel foglalkozni” – felelte Kriszti.

Volt valami sajnálkozásféle a hangjában, de nem is hallottam. Közös filmünk forgott a szemem előtt.

„A betegség miatt.”

„Igen.”

Kriszti már egy hónapja hiányzott az iskolából, amikor az osztályfőnök bejelentette, hogy nem jön vissza. Azt mondta: „betegség miatt magántanulóként folytatja a tanulmányait”.

Nem értettem, hogy mi történik. Valami azonban kétségkívül történt. Hiába csöngettem, sosem nyitottak ajtót, és nem is láttam a házukból bemenni vagy kijönni senkit. „Elköltözték” – gondoltam. A remény azonban mindig lassan és gyötrelmesen hal meg. Különösen egy kiskamaszban.

Senki sem mondta el, hogy mi a baja Krisztinek. Az osztályfőnök azzal rázott le, hogy „gyerekként nem érthetem”. Kriszti barátnői sem tudtak semmi biztosat. A néptáncosnő világosított fel végül. Az egyik foglalkozás után megkérdeztem tőle, hogy mikor jön vissza Kriszti. Tenyeres-talpas sváb asszonyosság volt.

„Nem tudom, kisfiam” – mondta könnyes szemmel. „Lehet, hogy soha.”

„Mi baja van a Krisztinek?”

„Nagyon beteg. Csontrákja van.”

„De meggyógyul, ugye?”

„Nem tudom, kisfiam.”

Fogalmam sem volt, hogy milyen betegség a rák. Megkérdeztem róla a szüleimet.

Apám azt mondta, hogy gyógyíthatatlan, és hogy ebbe halnak bele az emberek. Hetekig sírtam álomba magam ezek után.

Teltek-múltak a hónapok, én pedig reméltem. Kriszti azonban sosem jött vissza az iskolába. Nem láttam többet, és nem is hallottam róla. Az egyetlen lehetséges magyarázatom az volt, hogy meghalt.

Azt hiszem, sosem dolgoztam fel az elvesztését teljesen. Egyszer írtam róla egy történetet. Nem sikerült valami jól, egyik könyvembe sem válogattam bele. A megyei lapnak küldtem el, mert felkértek, és nem volt semmilyen más szövegem. Ott olvashatta.

„Harminc éven keresztül azt hittem, hogy meghaltál” – mondtam. Nehezen vettem a levegőt.

„Nem haltam meg.”

„De a rák.”

„Nem haltam meg. Tizenhat éves koromig a szüleim kórházról kórházra, kezelésről kezelésre hordtak, de legyőztem.”

Kényszerítettem magam, hogy visszatérjek a jelenbe. Beszívtam az alkoholok savanyú szagát, Kriszti púderes parfümjét. Felhajtottam a maradék whiskymet, és ezzel visszavettem az irányítást a valóság felett.

„Honnan tudad, hogy itt vagyok?”

„Követem az írói oldaladat a Facebookon. Láttam, hogy Sopronban vagy, és bejelentkeztél ide. Mindenki tudja, hol vagy és mit csinálsz, aki követ.”

Nem értem rá megrágni a szavait, mert hirtelen felkapcsolódtak a lámpák, és elhallgatott a zene. Alig lézengtek már páran a tánctéren. Ránéztem az órára, hajnali kettő volt.

„Hívok egy taxit. Elvigyelek?”

„Igen.”

Felvettük a kabátjainkat, és elindultunk a kijárat felé. Odakint hullt a hó. Jeges szél fútyult a háztetők felett.

„Szóval azért jöttél ide, hogy elmondd, nem haltál meg?” – kérdeztem.

„Igen. Meg nem szeretem, ha sajnálnak.”

„Abban a történetben inkább magamat sajnálom, mint téged.”

„Igen, de nem haltam meg.”

Hallgattunk.

„Semmit sem tudok rólad. Férjnél vagy, van gyereked?” – kérdeztem.

„Elváltam. Gyerekem nem lehetett. Ausztriában dolgozom egy fodrászatban.”

Megérkezett a taxi. Kinyitottam neki az ajtót, és beültem mellé a hátsó ülésre. Keresztülvágtunk a belvároson. Már kiszálltam a kocsiból, és kinyitottam az ajtót Krisztinek, amikor rájöttem, hogy ugyanannál a háznál állok, ahová annak idején a leckét vittem.

„Iszol velem még egy italt?” – kérdezte Kriszti.

„Igen.”

„Akkor gyere.”

Elküldtem a taxit, és mentem utána.

A bejárati ajtó előtt magához húzott és megcsókolt. Édes volt a szájában a nyál.

Kissé meglepődtem, de tulajdonképpen kellemes meglepetés volt. Szeretem, ha meg akarnak dugni, ünnepi hangulatba hoz.

„Ne izgulj, nem akarok tőled semmit, csak kijavítom a múltat” – mondta, és a derekára kulcsolta a kezemet.

„A múltat nem lehet kijavítani.”

„Akkor csak boldog karácsonyt.”

„Boldog karácsonyt.”

Egyenesen a hálószobába vezetett. Elkezdtek vetkőztetni egymást. Már a szoknyájánál jártam, amikor megfogta a kezem.

„Voltál már műlábú nővel?” – kérdezte.

„Még nem” – feleltem, majd hozzátettem: „De szeretnék.”

„Jobb későn, mint soha” – mondta, és nevetett.

Ledöntött az ágyra, lecsatolta a bal térde alatti protézist, majd rám ült.